

[Waldorff]

at man lægger op til, at det er en politisk diskussion, som skal være styrende for udviklingen af den statslige oliehandel, og det får man lejlighed til at tage i forbindelse med energipolitiske debatter. Det synes vi er et rigtigt princip, og derfor stemmer vi for lovforslaget.

Endelig har jeg et enkelt spørgsmål til retsforbundet. Ud over de sproglige problemer, jeg har i forbindelse med deres mindretalsbetænkning bidrag, kunne jeg godt tænke mig at få at vide, hvad det er for »lobbyister og betalte lejesvende i politiske partier«, man mere præcist hentyder til. Vi har været inde på noget lignende i forbindelse med olieselskabernes optræden, men det kunne da være interessant at få det uddybet af hr. Mølgaard.

Mølgaard (DR):

Jeg skal understrege, at vi i retsforbundets gruppe ikke har følt noget behov for at slå kræfter på os selv for at tage stilling til dette lovforslag. Det er ærlig talt ikke så værdifuldt, at det kræver voldsomme analyser af enkeltheder i det. Vi må alt i alt meget hurtigt konstatere, at lovforslaget er ret så værdiløst og ikke løser nogen af de problemer, der knytter sig til D.O.N.G.s aktivitet. Men det er alt taget i betragtning heller ikke til nogen skade at lovfæste, at der skal ske den orientering af energipolitisk udvalg og folketinget, som lovforslaget bestemmer. Dermed kan vi alt taget i betragtning støtte lovforslaget, uden at der lyder blot antydning af et halleluja fra vores side. Vi mener, at ingen af de konkrete problemer, der knytter sig til statslig oliehandel, løses ved dette lovforslag, og at der derfor er brug for videregående politiske initiativer, end der er lagt op til med dette lovforslag. Det vil vi vende tilbage til.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne knytte et par kommentarer til hr. Enggaards bemærkninger om tavshedspligten og om VS' forholden sig til den i forbindelse med undergrundsudvalget i 1976.

Det, der skete med undergrundsudvalget i 1976, var, at den daværende handelsminister ved starten af arbejdet, og før undergrundsudvalget egentlig var nedsat, fortalte hele offentligheden gennem et pressemøde, at han var glad for, at disse ting nu skulle forhand-

les i fuld offentlighed. Derefter fik han et undergrundsudvalg, hvor han stemplede ethvert papir »strengt fortroligt«, selv mødeindkaldelserne. De, der var medlemmer af det undergrundsudvalg, havde aldrig accepteret, at den sag skulle behandles strengt fortroligt.

Hvad var det, vi så gjorde? Vi bøjede os alligevel i et halvt år for, at regeringen foretrak at forhandle disse ting uden offentlighed. Vi bøjede os for det argument, at det kunne ødelægge nogle forhandlingsmuligheder, hvis ting kom ud. Vi ventede, til sagerne var fuldstændig færdigforhandlet, og på det tidspunkt krævede vi end ikke, at alle papirerne blev offentliggjort. Vi bøjede os for det argument, at det kunne skade andre i situationer, hvor staten skulle forhandle, at enhver fik idé, der var dukket op undervejs, og som man frafaldt igen, skulle offentliggøres. Nej, vi bad alene om, at de dele af dokumenterne, der var af betydning for fortolkningen af den endelige aftale, og som i en voldgiftssag eller en retssag, eller hvad der kunne følge, givetvis ville blive inddraget og ville blive tillagt afgørende vægt, blev offentliggjort.

Det ønskede hverken hr. Enggaard eller regeringen; det var der simpelt hen overhovedet ingen i det udvalg der ville være med til. Det eneste, vi derefter sagde – det gælder også SFs medlem af det udvalg, hvis det var det, hr. Gert Petersen rystede på hovedet ad, nemlig hr. Ømann – var, at vi i hvert fald forbeholdt os at give begrundelsen for vores egen dissens. Vi var ikke blandt det flertal, der accepterede 1976-aftalen, og vi ville have lov til at begrunde, hvorfor vi ikke accepterede 1976-aftalen. Det ønskede hr. Enggaard at forhindre os i, og det ønskede regeringen at forhindre os i. Det kunne nemlig kun gøres ved at fortælle, hvad 1976-aftalen faktisk indeholdt.

Jeg kan tilføje, at den eneste grund til, at pressen overhovedet var i stand til at forholde sig nogenlunde ædrueligt til den 1976-aftale, var – ud over ministerens pressemeddelelse, som jo fortalte, at efterforskningen nu ville blive intensiveret, hvad enhver i dag ved ikke passede – at den også havde fået en kritisk vurdering af den, som ikke holdt alle de grimme punkter under stolen. Så meget om 1976-aftalen.

Vi forsøgte at få ministeren til at offentliggøre de ting – og kun de ting – der var rele-